

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: st. sekr. sąd. Jolanta Jarmołowicz

w obecności oskarżyciela publ. D. K.

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2017 r. sprawy

A. I.

syna A. i A. z domu S.

ur. (...) w C.

obwinionego o to, że:

w dniu 31 maja 2017 r., ok. godz. 15⁵⁰ w O. na ul. (...) będąc osobą pieszą dwukrotnie naruszył obowiązek korzystania z przejścia dla pieszych podczas przechodzenia przez jezdnię w odległości ok. 30 metrów od przejścia czym spowodował utrudnienie w ruchu pojazdów

- tj. za wykroczenia z art. 90 kw w zw. z art. 13 ust. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

ORZEKA:

I. obwinionego **A. I.** uznaje za winnego tego, że w dniu 31 maja 2017 r., ok. godz. 15⁵⁰ w O. na ul. (...) przeszedł przez jezdnię poza wyznaczonym przejściem dla pieszych i poza skrzyżowaniem, w odległości mniejszej niż 100 metrów od wyznaczonego przejścia dla pieszych tj. czynu z art. 97 kw w zw. z art. 13 ust. 2 ustawy prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie art. **97 kw** skazuje go na **karę 100,- (stu) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od kosztów postępowania i opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 31 maja 2017 roku, funkcjonariusze Oddziału Prewencji K. w O.: asp. M. S. (1) i sierż. szt. K. S. pełnili około godziny 15⁵⁰ służbę w patrolu zmotoryzowanym na terenie O.. Poruszali się wówczas oznakowanym radiowozem służbowym ul. (...) w kierunku (...). Na wysokości budynku przy ul. (...), zauważyli mężczyznę przechodzącego na drugą stronę jezdni w odległości około 30 m., od przejścia dla pieszych i ok. 15 metrów od skrzyżowania ul. (...) z ul. (...). Obwiniony poruszał się wolno. Przechodząc w taki sposób przez jezdnię w gęstym ruchu ulicznym mógł powodować utrudnienie w ruchu drogowym. W związku z powyższym funkcjonariusze podjęli interwencję w stosunku do tego mężczyzny. Po wylegitymowaniu okazało się, że był nim obwiniony A. I.. Za popełnione wykroczenie funkcjonariusze nałożyli na obwinionego mandat karny. Obwiniony odmówił jego przyjęcia twierdząc, że nie popełnił

żadnego wykroczenia drogowego. Po zakończonej kontroli obwiniony ponownie przeszedł przez jezdnię ul. (...), jednak tym razem w obrębie skrzyżowania z ul. (...).

(dowód: notatka urzędowa - k.3, protokół przesłuchania osoby, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie – k. 4, szkic wykonany przez obwinionego – k. 5, wydruk z bazy (...) k. 8; wyjaśnienia obwinionego – k. 21, zeznania świadków: - M. S. - k.21, K. S. – k.21)

PO przeprowadzeniu czynności wyjaśniających A. I. został obwiniony o popełnienie wykroczeń drogowych z art. 90 kw w zw. z art. 13 ust 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Zarzucono mu dwukrotne naruszenie obowiązku korzystania z przejścia dla pieszych podczas przechodzenia przez jezdnię w odległości około 30 metrów od przejścia czym spowodował utrudnienie w ruchu pojazdów.

Obwiniony A. I. zarówno w toku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego jak i podczas rozprawy sądowej nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu wykroczeń. Twierdził, że faktycznie w dniu 31.05.2017 roku przechodził przez ul. (...) w O. na wysokości budynku nr (...), jednak według niego zgodnie z art. 13 ustawy Prawo o ruchu drogowym miał prawo przejść przez jezdnię poza wyznaczonym przejściem dla pieszych w obrębie skrzyżowania.. Zdaniem obwinionego znajdował się on w odległości około 15 metrów od skrzyżowania ul (...) z ul. (...). Deklarował, że przechodząc przez jezdnię ustępował również pierwszeństwa pojazdom.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego zasługują na wiarę jedynie częściowo. O ile można się zgodzić z jego twierdzeniami, iż w drodze powrotnej, przechodząc przez ul. (...) nie popełnił wykroczenia, które mu zarzucili Policjanci, o tyle na taką ocenę nie zasługują jego wyjaśnienia co do pierwszego przechodzenia przez tę ulicę. Sąd nie znalazł również wystarczających dowodów na to, iż faktycznie przechodzenie przez tę ulicę w tym miejscu utrudniało ruch pojazdów w tym miejscu, bo tylko jeden ze świadków – funkcjonariuszy Policji był co do tego przekonany. Natomiast analizując same wyjaśnienia obwinionego i wykonany przez niego na etapie czynności wyjaśniających szkic, stwierdzić należy, że przechodząc pierwszy raz przez ulicę (...) nie przechodził jej w obrębie skrzyżowania z ul. (...) a obok niego. Zgodnie z definicją skrzyżowania zawartą w przepisach ustawy Prawo o ruchu drogowym (art. 2 pkt 10 ustawy Prawo o ruchu drogowym) skrzyżowanie to przecięcie w jednym poziomie dróg mających jezdnię, ich połączenie lub rozwidlenie, łącznie z powierzchniami utworzonymi przez takie przecięcia, połączenia lub rozwidlenia. Biorąc pod uwagę również definicję drogi zawartą w przepisach art. 2 pkt 2 tej ustawy to przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy należy uznać, że obwiniony przechodził nie po skrzyżowaniu ul. (...) z K. a obok niego (jak sam przyznał w odległości co najmniej 15 metrów od jego krańców)

Sąd podzielił zeznania funkcjonariuszy Policji asp. M. S. (1) i sierż. szt. K. S. dotyczące popełnienia wykroczenia przez obwinionego. Według nich obwiniony przechodził na drugą stronę jezdni w odległości około 30m. od przejścia dla pieszych oraz w odległości około 20 metrów od skrzyżowania z ul. (...). Powodem łamania prawa przez obwinionego miał być rzekomy pośpiech związany z gotowaniem obiadu. Obwiniony prosił funkcjonariuszy Policji, aby zamiast nakładania na niego mandatu tylko go upomnieć.

W tej sprawie bezsporna pozostaje okoliczność, iż obwiniony przechodził przez jezdnię w odległości przynajmniej 30 m od przejścia dla pieszych.

Sąd jednak nie miał również żadnych wątpliwości, że zgodnie z art. 13 ust.2 ustawy Prawo o ruchu drogowym jeżeli skrzyżowanie znajduje się w odległości mniejszej niż 100 m od wyznaczonego przejścia dla pieszych, przechodzenie jest dozwolone tylko na tym skrzyżowaniu a nie w odległości 20 czy nawet 15 metrów od niego.

W związku z powyższym Sąd uznał A. I. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 13 ust. 2 ustawy prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie art. 97 kw skazał go na karę 100,-(stu) złotych grzywny. Jako okoliczności obciążające przy wymiarze kary Sąd uznał działanie obwinionego z jawnym pogwałceniem obowiązujących przepisów, w godzinach szczytu, przy intensywnym ruchu pojazdów oraz uprzednią karalność za

wykroczenie w ruchu drogowym (k. 8) Nie znalazł w stosunku do obwinionego żadnych istotnych okoliczności łagodzących. W ocenie sądu taka kara jest adekwatna do stopnia szkodliwości przypisanego mu czynu i stopnia jego zawinienia, a także spełni swoje cele w zakresie pozytywnego skutku wychowawczego i zapobiegawczego.

Biorąc pod uwagę fakt deklarowania przez obwinionego osiągania jedynie niewielkich dochodów, Sąd zrezygnował z obciążania go zryczałtowanymi wydatkami postępowania i opłatą.